

SAMRÅD/PØU

SAMRÅD I DET POLITISK-ØKONOMISKE UDVALG

Torsdag den 1. juni 2006

Ordstyrer:

..... og jeg vil sige, at tidspunktet, vi har valgt her, det er jo ikke, fordi det er usædvanligt på Christiansborg, det sker faktisk hyppigere, end folk tror, at folketingsudvalg mødes tidligt om morgenen. Det er knap så sædvanligt, at vi gør det, når der er åbent samråd, for det plejer at være lidt mere normal arbejdstid for bl.a. dem, der arbejder ved pressen, men det var det eneste tidspunkt, statsministeren kunne inden for en overskuelig tid, og derfor sagde vi selvfølgelig ja tak til at holde samrådet på det her tidspunkt.

Så vil jeg begrunde det samråd, vi har indkaldt, og jeg vil prøve at nævne i hvert fald to forhold. Det ene forhold er, at vi havde jo emnet oppe i spørgetiden for ikke så lang tid siden, og man kan vel godt sige, at svarene fra statsministeren fra relativt afmålte og jeg derfor håber på, at vi kan få lidt mere dialog i dag.

Det andet er jo det helt enkle, som vi i hvert fald er nogle i Folketinget, der gerne vil have fastslået, at en statsminister ikke bare kan sortere pressen i venner, der må komme, og andre, der ikke må komme. Man kan ikke bare udelukke som statsminister kritikere fra at få information. Og det helt enkle tror jeg vi er enige om. Jeg har forstået, at det er derfor, statsministeren fastholder her bagefter, at mødet ikke var indkaldt af statsministeren, men af Venstres formand. Det var der bare ikke nogen der vidste, før det kom frem, men det er jo så lidt af det, vi skal diskutere. Men det udløste jo i hvert fald en række afbud fra journalister, som ikke ville deltage under de konditioner.

Statsministeren har da også efterfølgende meddelt, at ved lignende arrangementer så vil det være klart, hvis det indkaldes som et partiarrangement og ikke som et møde i Statsministeriet. Jeg ser bare problemet på den måde, at statsministeren var altså på vej til at bruge sin stilling som statsminister til at fremme et partiarrangement, og det er jo så noget af det, vi skal prøve at kigge på. Jeg synes, det ville være både rart og ordentligt, hvis statsministeren i dag erkendte, at der var en fejl, der var på vej til at blive begået, men som ikke skete, fordi mange aflyste at komme til mødet. Men værsgo, statsminister. Og vi har aftalt, at vi tager alle samrådsspørgsmål under et.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Ja tak. Jo, men altså, jeg tror, begrebet normal arbejdstid eksisterer jo ikke på Christiansborg, så i den forstand ligger et møde kl. 7 så ganske inden for rammerne af, hvad der kan være både muligt og nødvendigt her på stedet.

Jeg er bestemt glad for at få lejlighed til at svare på de her spørgsmål, og det er mest praktisk, som du siger, at vi tager det hele under et.

Det første spørgsmål lyder: Hvad kan statsministeren oplyse om den aflyste middag, og hvilke kriterier blev der inviteret efter? Og det, jeg kan oplyse, er, at jeg tog initiativ til et middagsarrangement med deltagelse af bl.a. repræsentanter for partiet Venstre og en række fremtrædende politiske kommentatorer, og tanken var under selskabelige former og med ledsagere at muliggøre en uformel udveksling af synspunkter. Middagen var tænkt som et partiarrangement, hvor Venstre vi selvfølgelig skulle have betalt de dermed forbundne udgifter.

Så er der også blevet spurgt om, i hvilket omfang Statsministeriets embedsmænd har deltaget i planlægningen af arrangementet, og der kan jeg sige, at de praktiske forhold omkring arrangementet, herunder udsendelse af invitationer m.v. og kontakten til oldfruen på Marienborg, er blevet varetaget af medarbejdere i ministersekretariatet i Statsministeriet som led i deres helt normale løbende sekretariatsbetjening. Og jeg kan i øvrigt sige, at der er fuldstændig fast praksis for, at man i ministersekretariatene kan bistå en minister med praktiske spørgsmål, herunder almindelig sekretærhjælp, også når de gøremål ikke har snæver tilknytning til ministerfunktionen.

Så er der også blevet spurgt, om der ud over dette arrangement har været inviteret til andre tilsvarende arrangementer, og der kan jeg sige, at jeg har ikke tidligere inviteret en kreds af politiske kommentatorer til et arrangement under disse former, men jeg har afholdt andre arrangementer på Marienborg, som er blevet betalt af Venstre, og hvor ministersekretariatet har ydet praktisk bistand i forbindelse med udsendelse af invitationer m.v., hvilket er helt normal praksis, at det kan ministersekretariatet selvfølgelig gøre.

Endelig til sidst så er jeg blevet spurgt, om jeg vil redegøre for involveringen af Statsministeriets embedsmænd i planlægningen af arrangementet og eventuelt tilsvarende arrangementer, navnlig set i forhold til de retningslinjer, der er angivet i betænkning nr. 1442(43?) om embedsmænds rådgivning og bistand. Og der kan jeg sige, at som jeg allerede har sagt, så har ministersekretariatet alene ydet praktisk bistand i forbindelse med arrangementet, og der er som nævnt fast praksis for, at man i ministersekretariatene kan bistå en minister med praktiske spørgsmål, herunder almindelig sekretærhjælp, også når disse ikke har snæver tilknytning til ministerfunktionen. Og det er ikke denne type praktisk arbejde, som var fokus for arbejdet med betænkning nr. 1443 fra 2004, men derimod den faglige og politisk taktiske rådgivning. Det var det, der var omhandlet i betænkningen og selvfølgelig ikke mindst grænserne for det. Men det er jo ikke den type assistance, der har været brug for eller ydet i forbindelse med det her arrangement.

Så kan jeg så i øvrigt henvise til de skriftlige besvarelser, jeg har givet på spørgsmål fra udvalget.

Ordstyrer:

Tak til statsministeren for besvarelsene. Jeg håber, vi kan komme lidt tættere i den videre dialog på det mere principielle i, om en statsminister her har været på vej til at misbruge sit embede til at fremme et partiarrangement. Men jeg vil lade folk komme til orde, og vi starter med Magnus Heunicke.

Magnus Heunicke (S):

Der er nemlig to spor, kan man sige. Først vil jeg da lige sige tak for svarene. Det var da i hvert fald rart, at der var længdemæssigt langt mere svar her, end der var, da vi havde debatten i Folketingssalen.

Så lad mig spørge til, hvem var inviteret. Der blev sagt, at det er politiske kommentatorer. Statsministerens tidligere særlige rådgiver, Michael Kristiansen, er det under det begreb politisk kommentator, eller er det under journalist, eller hvad er det for et begreb, man vælger at invitere ham under?

Så er det definitionen af praktisk arbejde. Er selve udvælgelsen af disse journalister et praktisk arbejde? Og hvem har stået for selve udvælgelsen? Hvilken rolle har statsministerens nuværende særlige rådgiver haft i forbindelse med det?

Det andet spor, som der er, er jo den her, man kan sige sammenblanding, og der vil jeg bare lige læse op fra statsministerens grundlovstale 2001, og der er citeret her:

Der er stadig flere eksempler på, at især Socialdemokraterne misbruger centraladministrationen og embedsmændene. I flere tilfælde er embedsmændene blevet beordret til et arbejde, som er rent partipolitisk.

Hvad er forskellen på den kritik, der kommer her, og de ting, der er sket i Statsministeriet?

Ordstyrer:

Tak til Magnus, og vi tager en fire stykker, ikke? Det er godt. Så er det Morten Bødskov.

Morten Bødskov (S):

Det er klart, at når man taler om sekretariatsbistand i forhold til statsministeren som partiformand, så skal der selvfølgelig være muligheder. Der er arbejdsopgaver, som går på tværs af de to funktioner. Det, der bare undrer mig, er, at når vi nu har været igennem en proces, hvor Venstres pressesekretær har været sådan lidt flakkende i, om det var et statsministerielt arrangement eller det var et Venstrearrangement, og statsministeren nu så siger, at det var et Venstrearrangement, det er fair nok, hvorfor fremgår det ikke af den invitation, som bliver sendt ud til de journalister, som var inviteret, at det var et

Venstrearrangement? Hvorfor er det noget, de pågældende journalister ligesom skal sjusse sig selv frem til, da de finder ud af, hvad der i grunden er i gære her, og de naturligt nok stiller sig selv spørgsmålet, om de med deres ære i behold kan deltage i et sådant arrangement?

Hvorfor stod det ikke i invitationen, at her var der tale om et arrangement, som var arrangeret af Venstre, det var Venstres partiformand, der inviterede, og det var alene et partipolitisk arrangement? Hvorfor står det ikke i invitationen, statsminister?

Ordstyrer:

Tak til Morten. Så er det Rasmus Prehn.

Rasmus Prehn (S):

Tak. Jeg har to spørgsmål. Det første handler om, statsministeren siger, at embedsmændene, der har været involveret, alene har foretaget praktisk arbejde. Jeg kan forstå, at statsministerens særlige presserådgiver, Michael Ulvemann, var inviteret med til middagen med ledsager. Hvad for en form for praktisk arbejde havde statsministeren forestillet sig at Michael Ulvemann skulle foretage sig til den her middag?

Så vil jeg henvise til det svar, statsministeren giver på spørgsmål 95, hvor statsministeren skriver:

Det forhold, at jeg i modsætning til en række af mine forgængere ikke anvender Marienborg som hverken privat- eller fritidsbolig, fører ikke til, at jeg finder grundlag for at redegøre i detaljer for min anvendelse af Marienborg.

Der vil jeg gerne høre, når det er sådan, at statsministeren ikke vælger at bruge det til privat- eller til fritidsbolig, hvordan mener statsministeren så det kan forsvares at lave et Venstrearrangement? Har det ikke karakter af at være et privat arrangement? Og det forhold, at statsministeren har valgt ikke at bruge det til en privat- eller fritidsbolig, må vel også kræve en større åbenhed omkring, hvad for nogle arrangementer man holder. Det vil jeg gerne have statsministeren til at uddybe.

Ordstyrer:

Tak til Rasmus. Så tager vi den sidste i den her omgang, Pia Gjellerup.

Pia Gjellerup (S):

Jeg erindrer, at økonomi- og erhvervsministeren på et tidspunkt er blevet kraftigt kritiseret for og irttesat for at udvælge journalister i sammenhæng med sit hverv som minister. Er det det, der er baggrunden for, at statsministeren her intenst fastholder, at det er et Venstrearrangement? Fordi det er jo spørgsmålet om overhovedet det at foretage en så

målrettet udvælgelse af journalister, det er jo den ene side af det, det er det, statsministeren måtte have opfattet som det, der var udvælgelsen. Der har han altså opfattet sig selv så udpræget som Venstres formand og jo altså rent Venstrearrangement. Det forekommer at være meget opfundet til den efterfølgende lejlighed, men lad nu det være, det er det andet spor. Men statsministeren har selv opfattet det som fuldstændig klart, at det var ikke statsministeren, men partiformanden, der inviterede, fordi alt andet, det ved statsministeren, er stærkt kritisabelt, fordi en minister kan ikke udvælge sådan præcis, hvem man vil give nogle orienteringer. Der må man give lige adgang til pressen.

Har det ikke strejft statsministeren, at det må være meget underligt, at journalisterne ikke får den tilsvarende klare oplevelse?

Ordstyrer:

Så er det statsministeren.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Først til Magnus Heunicke om kriterierne for udvælgelse af deltagerne, altså, det føler jeg i og for sig ikke nogen trang til at gå dybere ind i end det, jeg allerede har sagt. Det er fuldstændig mit valg, hvem jeg inviterer til middag. Det er der ikke nogen der skal blande sig i, vil jeg gerne sige, og jeg skal heller ikke stå til regnskab for det over for Folketinget.

Så spørger Magnus Heunicke om, som jeg forstod det, hvem der har stået for udvælgelsen. Altså, det har jeg selv gjort, selvfølgelig. Hvis jeg arrangerer en middag, så bestemmer jeg da selv, hvem jeg vil være sammen med, fuldstændig selv. Det er der ikke nogen der bliver blandet ind i.

Jeg er glad for Magnus Heunicke's store interesse for grundlovstalen i 2001, altså den fortjener at stå som virkelig et monument og en påmindelse til den enhver tid siddende regering, også den nuværende, og derfor er jeg taknemlig, hver gang der bliver henvist til den, fordi det er virkelig ... altså, der er tale om gyldne ord, som er godt at lægge sig på sinde for enhver, som har ambition om at blive i regering, og for enhver, som sidder og har ansvaret. Der står den virkelig funklende klart i sine udsagn, og derfor er det en stor tilfredsstillelse for mig, at den er gået hen og blevet en sådan klassiker, og jeg fryder mig, hver gang der bliver citeret fra den. Og jeg kan stå inde for hvert et ord i den, og jeg minder mig selv dagligt om, hvad der står i den.

Så til Bødskov. Ja, altså, hvorfor fremgår det ikke, i hvilken egenskab jeg indbyder mennesker til middag? Altså, det er jo ikke nogen stor hemmelighed her i landet, at jeg er Venstremand - det håber jeg ikke i hvert fald; jeg regner med, jeg nærer den illusion, at det er rimelig klart for alle - og derfor er det jo sådan, at de, der bliver inviteret til et arrangement med mig, ved altså også, de løber den risiko, at de møder en Venstremand, så

det mener jeg i og for sig er ret ligegyldigt. Men jeg har sagt, at da det tilsyneladende er kommet til at spille en meget stor rolle, så skal jeg da gerne sikre ved fremtidige lejligheder, hvis det er det afgørende, at så er det en kornblomst, som jo er Venstres smukke symbol, der pryder invitationen, så der ikke er nogen som helst tvivl. Men jeg må sige, jeg synes, det er en lillebitte detalje i en sag, hvor jeg tilfældigvis både er statsminister og Venstremand, og det er ikke nogen stor hemmelighed, at jeg er Venstremand, så folk ved godt, hvad de går ind til.

I øvrigt må jeg sige, jeg synes, det er en kraftig undervurdering af journalisters selvstændighed og integritet at tro, at journalister lader deres bedømmelse og deres skriverier påvirke af, om de bliver inviteret til en middag eller en frokost eller en kop eftermiddagskaffe, eller hvad man nu inviterer journalister til. Jeg tror, det var Frank Aaen, som startede med at sige, at man kan ikke sådan dele pressen ind i venner og ikkevenner. Jamen hør lige her, en regering har pr. definition ikke venner i pressen og skal ikke have det, fordi pressen skal være kritisk over for den til enhver tid siddende regering. Jamen sådan er det. Og jeg har da ingen illusioner om, at man kan købe sig til positiv omtale. Altså, jeg mener, det er en kraftig undervurdering af journalister at tro på det.

Men derfor kan man da godt mødes under andre former end lige dem, når man møder hinanden på gangen herinde på Christiansborg. Altså helt ærlig, nu synes jeg, at man skulle se at få sådan en sag ned i det niveau, hvor den fortjener at være.

Til Rasmus Prehn. Altså, jeg kan sige, at den særlige rådgiver, Michael Ulvemann, har overhovedet ikke været involveret på anden måde, end at han er blevet inviteret til arrangementet. Altså, det er mit arrangement, det er mig, der har inviteret, det er mig, der har foretaget udvælgelsen, og ministersekretariatet yder praktisk bistand, som et ministersekretariat bør gøre. Så det er der slet ikke noget mystisk i.

Med hensyn til anvendelsen af Marienborg må jeg minde om, at reglerne er ganske klare. Det er således, at Marienborg er stillet til rådighed for den til enhver tid værende statsminister, og statsministeren kan bruge Marienborg. Man kan tage bopæl på Marienborg, hvis man vil det, fast. Man kan bruge det til sommerbolig, hvis man vil det. Man kan bruge det til andre arrangementer, hvis man vil det. Sådan er det bare. Det er stillet vederlagsfrit til rådighed for landets statsminister, og altså, derfor kan man selvfølgelig også invitere til et arrangement som det, jeg har gjort.

Til Pia Gjellerup. Jeg vil gerne lige sige, det der med, at det er et Venstrearrangement, er aldeles ikke noget, der er opfundet til lejligheden. Det har ligget klart ganske fra starten af. Og så vil jeg gerne sige til Pia Gjellerup, at jeg har det meget klare udgangspunkt, at jeg snakker med alle journalister på Christiansborg. Det er ikke sådan, at jeg har nogle, jeg ikke vil eller kan snakke med. Jeg har altid haft det sådan, at jeg snakker med alle, også dem, der har skrevet noget, som jeg synes er noget vrøvl. Altså, jeg

gør ingen forskel, hvad det angår, det vil jeg gerne sige. Men jeg bestemmer fuldstændig selv, hvem jeg snakker med hvornår. Det vil jeg også gerne sige. Jeg er fuldstændig uenig i det synspunkt, at hver gang man har et eller andet arrangement, så er der nogle bestemte kriterier, der skal være opfyldt. Det skal der aldeles ikke, kan jeg godt sige.

Det ved alle jo også her på Christiansborg, at man snakker med journalister i mange forskellige sammenhænge, men den enkelte beslutter da selv, hvem man snakker med hvornår, selvfølgelig gør man da det. Men jeg har det både som statsminister og som partileder sådan, at jeg snakker med alle, og det har jeg da en interesse i. Jeg har da ikke nogen interesse i at holde nogen udenfor overhovedet, så det er fuldstændig en misforståelse. Og sådan set over oven i købet en kortere tid så kommer jeg rundt til alle. Altså, jeg tror, alle medier vil kunne bekræfte, at jeg snakker med alle journalister. Jeg har aldeles ikke holdt nogen udenfor. Men man kan jo ikke, hver gang man laver et arrangement, sikre, at så er alle med hver gang. Altså, det kan man jo ikke rent praktisk heller.

Ordstyrer:

Ja tak. Så tager vi de næste fire, og vi starter med Ole Sohn.

Ole Sohn (SF):

Det er faktisk et interessant antropologisk studium at følge statsministerens forklaring, altså den sammenblanding, der foregår mellem det, der har været virkeligheden for alle andre, sikkert også for statsministeren, at man laver en invitation på Statsministeriets papir, sender rundt, alle de inviterede har uden undtagelse opfattet det som en invitation fra statsministeren, og så i eftertænkningens navn argumenterer statsministeren, som om det var en soleklar selvfølge for alle, at det selvfølgelig var et privat partiarrangement. Det kan der faktisk laves mange interessante studier over, men det var nu ikke så meget det, jeg ville spørge til.

Jeg vil spørge til - statsministeren er jo også pressens minister - om statsministeren finder, at det er et udtryk for journalistisk integritet, at de inviterede valgte at sige fra, om det ikke er et udtryk for en god journalistisk tankegang. Det er det ene.

Det andet er, altså, når man inviterer privat, altså, jeg inviterer ikke nogen, jeg ikke bryder mig om, til et selskab. Det er jeg fuldstændig enig med statsministeren i. Jeg forventer da også, at når man har et godt selskab, at de så også måske inviterer mig tilbage igen, altså en eller anden slags noget for noget-princip. Det må der vel også have ligget i statsministerens invitation, fordi - og det er så det næste spørgsmål, det er, når statsministeren laver en selektiv udvælgelse over de journalister, statsministeren kan lide, er det så et udtryk for at skille fårene fra bukkene?

Jens Peter Verner (S):

Er der noget at sige til, hvis nogle journalister betragter den omklamring, som der sker med den her invitation, som en belastning for den integritet, der skal være for journalisterne her på Christiansborg, sådan at de har fuldstændig frie hænder? De får en invitation, hvor der står: Kære Michael og nedenunder: Med venlig hilsen Anders. Og spørgsmålet om, hvorvidt det er et Venstrearrangement, er det ikke falsk varebetegnelse at kalde det her et Venstrearrangement, når det overhovedet ikke fremgår af det udsendte, at det nu er tilfældet? Er det ikke simpelt hen snyd bagefter at sige: Jamen det var noget helt andet, det her? Har statsministeren ikke tænkt på den måde, at det kunne betragtes som snyd og falsk varebetegnelse?

Ordstyrer:

Så er det Simon Emil Ammitzbøll.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Tak. Det er jo næsten svært at finde ud af, hvor man skal starte, og hvor man skal slutte, men det kan jo være, der bliver flere runder.

Nu er det jo ikke længere Det Radikale Venstres opgave at gå rundt og forsvare Socialdemokraterne, men alligevel. Statsministeren har jo tidligere holdt denne her tale, som vi har hørt om, og bl.a. talt om det kammerateri, som han synes der har gjort sig gældende tidligere, og den grundlovstale skulle stå funklende klart for alle, fik vi at vide. Det kunne være, man skulle opfordre statsministeren måske næsten til at hænge den op i ministeriet, så man også husker det i Statsministeriet og ikke kun i de øvrige partier, hvis vi engang kommer tilbage i ministerierne. Og jeg synes også, at den sammenblanding, vi ser her i forhold til statsapparat og parti, i hvert fald den mistanke, der har været, og med statsministerens tidligere udsagn in mente så synes jeg, at det er måske lige smart nok at sige, at hvem jeg inviterer til middag, er min sag, også når man tænker på den kalkunjagt, som statsministerens parti førte mod tidligere statsminister Poul Nyrup Rasmussen.

Jeg har et par konkrete spørgsmål først i forlængelse af Pia Gjellerup omkring udvælgelsen. Altså, der er jo noget med, at journalister fra Information, Politiken og Ekstra Bladet ikke var inviteret, og statsministeren siger før, at det var hans egen beslutning. Hvis der har været embedsmænd inde over den beslutning, er det så det, man kalder en politisk-taktisk overvejelse? Ja eller nej.

Når man svarer, at der ikke tidligere har været lignende arrangementer, både her i dag, men også tidligere til et spørgsmål fra Villy Søvndal, så bliver der svaret, at statsministeren ikke tidligere har inviteret en kreds af politiske kommentatorer. Hvad med

journalister eller redaktører, eller hvad vi nu ellers kan finde på at kalde det? Jeg synes i hvert fald, det har været påfaldende, at politiske kommentatorer er gået igen i alle svarene som det, der ikke har været sket. Har der været noget, der kan være i samme retning, f.eks. redaktører eller journalister?

Endelig så siger statsministeren lige før i et svar, at alle journalister, der har lyst stort set, kan få lov til at få en samtale med statsministeren, og så sidder jeg her med en artikel foran mig fra Information 19. maj, som handler om en journalist, der hedder Bo Elkjær, så vidt jeg kan se, fra Ekstra Bladet, som 250 gange har bedt statsministeren om at lade sig interviewe i forbindelse med Irakkriegen og fået 250 afvisninger. Er det et udtryk for, at enhver journalist over en rimelig tidsperiode, tror jeg, statsministeren lige formulerede det, har mulighed for at få lejlighed til at interviewe statsministeren?

Ordstyrer:

Tak til Simon, og så har jeg skrevet mig selv på, og så tror jeg, vi får et svar bagefter.

Frank Aaen (EL):

Jeg synes jo, at statsministeren var meget klar i sit svar om, at man kan ikke sådan dele journalister i venner og ikkevenner. Det synes jeg var fint nok. Men så undrer det mig bare, at vi så bagefter får at vide, at det er sådan en brette detalje, om statsministeren inviterer til møde i Statsministeriet, eller om Anders Fogh Rasmussen inviterer til en middag som partiformand, fordi problemet er jo så, at da det så kommer frem, så skynder statsministeren sig jo at sige: Jamen det kan man ikke kritisere, at tilfældigvis var de skarpeste kritikere ikke inviteret. Det kan man ikke kritisere, for det var jo ikke som statsminister, men det var som partiformand, at invitationen blev givet. Det var der stadig væk ikke nogen der vidste, men det er det, statsministeren forsvarer sig med. Hvordan kan det så være en brette detalje, når statsministeren selv erkender, at det faktisk var helt afgørende vigtigt for, hvilken type arrangement det var, der var inviteret til?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Til Ole Sohn. Jamen altså, jeg skal ikke give nogen vurdering af baggrunden for, at nogle af de inviterede sender afbud. Det er jo virkelig deres egen afgørelse. Ligesom det er min afgørelse, hvem jeg vil invitere, så er det jo også den enkelte inviteredes afgørelse, om man gider komme. Og med de tolkninger, som nogen valgte at lægge i invitationen, så synes jeg, det var en klog beslutning så at blive væk. Altså, jeg har da heller ingen interesser i, at der bliver givet falske indtryk af, hvorfor en middag bliver afholdt. Så er det da en klog beslutning at blive væk og sende afbud, altså. Der er da ingen, der skal føle det belastende at komme til en middag under de former, så det har jeg såmænd ikke gransket yderligere,

hvorfor der er sendt afbud. Jeg noterer det og kan så konstatere, at nogen har lagt tolkninger i det, som aldrig nogen sinde har været inde i min fantasi, og hvis det virkelig er tilfældet, så var det da godt og rigtigt at blive væk, undgå enhver misforståelse. Det synes jeg da også.

Jeg vil sige til Ole Sohn, jeg har bestemt ingen forventninger om, hvis jeg inviterer nogle, at så bliver jeg da pr. automatik inviteret igen, altså slet ikke overhovedet nogen forventninger om. Det tror jeg heller ikke jeg ville kunne overkomme i øvrigt. Derfor vil jeg også sige til Ole Sohn, som jeg faktisk allerede har svaret, at det der begreb at skille får fra bukke vil jeg altså reservere til en anden og større sag, og det har jeg gjort, og det har slet ikke noget med den her sag at gøre. Som jeg sagde før, så mener jeg faktisk, det er en meget kraftig undervurdering af journalisters evne til at holde tingene adskilt, en kraftig undervurdering af deres selvstændighed og integritet at tro, at de lader sig påvirke af, under hvilke omstændigheder de snakker med politikere.

Til Jens Peter Vernersen. Jeg har jo allerede svaret på det der spørgsmål, om det er i egenskab af statsminister eller i egenskab af Venstremand, eller hvad det er. Altså, det er jo ikke nogen hemmelighed, at jeg altså er formand for Venstre, så enhver, der modtager en invitation fra mig, hvad enten de tror, det er i den ene eller den anden egenskab, er altså klar over, at de kommer til at møde en Venstremand. Men i øvrigt kan man godt møde en Venstremand, uden at man nødvendigvis skal snakke politik hele aftenen. Det vil jeg også gerne lige sige. Altså, politik er ikke hele mit liv.

Til Simon Emil Ammitzbøll vil jeg sige, at jeg er i hvert fald ikke bekendt med, at der er nogen, du talte om kalkunjagt på Nyrup, jeg er i hvert fald ikke bekendt med, at nogen nogen sinde har interesseret sig for, hvem Nyrup inviterede på Marienborg. Jeg lader mig gerne retlede, hvis jeg ikke har ret i den antagelse. Det kan jeg i hvert fald ikke huske at nogen overhovedet har interesseret sig for.

Med hensyn til embedsmænds involvering, jamen det har været, som jeg sagde, rent praktisk sekretariatsbistand. Jeg vil sige, et arrangement af den karakter kræver altså ikke, at man modtager sådan politisk-taktisk rådgivning. Det mener jeg faktisk ikke. En middagsinvitation kan man vist godt klare uden at sætte det helt store apparat i gang, så det har jeg selv stået for, hvem jeg vil gerne se til middag.

Jeg vil godt lige sige, at det ville jo være meget, meget betænkeligt, hvis man satte nogen som helst andre end netop ministersekretariatet til at håndtere den slags sager. Det kan man jo ikke begynde at blande nogen ind i udefra, altså. Det er jo også derfor, det er fast praksis, at et ministersekretariat hjælper ministeren med den slags løbende praktiske ting.

Så spørger Simon Emil Ammitzbøll også, om der er andre, der har været inviteret til Marienborg. Ja, det har der da, ja altså ikke til sådan et arrangement, men jeg har da haft redaktører på Marienborg, jeg har haft journalister på Marienborg, og altså, det er da helt naturligt. Jeg tror, alle politikere snakker med journalister, herunder redaktører, som led i det

almindelige arbejde.

Med hensyn til Irakinterviews og den slags ting vil jeg gerne sige, at jeg har jævnt hen udtalt mig om Irak, men altså, det er op til mig at beslutte, hvornår jeg synes, i hvert fald hvornår jeg har noget på hjerte, som jeg gerne vil aflevere. Det må jeg altså lige sige, det er min afgørelse. Men i øvrigt holder jeg et pressemøde hver eneste uge stort set, hvor der er rig lejlighed til, at man kan stille de spørgsmål, man vil, og hvor jeg jævnt hen også har svaret på spørgsmål om Irak.

Til Frank Aaen, jamen altså, hvad enten jeg optræder i egenskab af Venstres formand, eller jeg optræder i egenskab af statsminister, så er det mig suverænt, der bestemmer, hvem jeg snakker med hvornår. Det vil jeg gerne fastholde, fuldstændig suverænt. Det er i hvert fald en krænkelse af den personlige frihed at ville til at begynde at beslutte, hvem jeg skal tale med hvornår. Men jeg vil gerne gentage, hvad jeg allerede har sagt, nemlig at jeg har, og det tror jeg da de fleste politikere har, men jeg har i hvert fald en klar interesse i at snakke med alle, og jeg snakker med alle journalister, uanset om det er nogle, der har skrevet noget kritisk om mig eller om regeringen, eller de ikke har, og jeg tror, sådan jævnt hen så modtager en regering mere kritik, end den modtager ros. Det tror jeg er fair at sige. Så hvis kriteriet for at snakke med journalister var, at man kun ville snakke med dem, der har rost en, så blev det nogle korte og meget få samtaler.

Så det kriterium kan man slet ikke lægge til grund, og derfor er jeg nødt til at gentage, at jeg snakker med alle medier over tid, men man kan da ikke have det sådan, at hver eneste gang man laver et arrangement, hvor man snakker med nogle, så skal alle være der på en gang. Det kan jo ikke lade sig gøre simpelt hen. Det afgørende er jo, at man sådan over tid kommer hele vejen rundt. Og jeg har da også snakket med journalister under uformelle former, ikke lige til sådan et arrangement her, fra Politikens Hus, fra Information og andre medier. Så altså, det er noget vrøvl rent ud sagt at prøve at gøre det til en sag, og jeg vil bare gentage, at i den henseende er det fuldstændig ligegyldigt, om det er som Venstres formand eller det er som statsminister, det er mig, der suverænt bestemmer, hvem jeg snakker med hvornår.

Frank Aaen (EL):

Jo, men vi er nogle, der mener, at det ikke er helt detaljer, om det er statsministeren, vi taler med, eller det er Venstres partiformand, vi taler med.

Ordstyrer:

Jeg vil sige, at så har vi en række yderligere spørgsmål, som vi prøver at nå. Vi tager lige en fem stykker. Morten Bødskov.

Morten Bødskov (S):

Jeg fik jo ikke svar på mit første spørgsmål, nemlig hvorfor det ikke fremgik af invitationen, at der var tale om et Venstrearrangement, og jeg deler sådan set udvalgsformandens betragtninger om, at det her spørgsmål er ikke en detalje. Altså, hvis det var det, så forstår jeg ikke, hvorfor Statsministeriet og Finansministeriet og Justitsministeriet har foranlediget et digert værk af en betænkning på næsten 400 sider, som netop behandler det her emne. Det synes jeg måske er som minister en underlig respons til de medarbejdere fra eget ministerium bl.a., som har siddet og udarbejdet det her værk.

Men altså, kunne man anlægge det synspunkt så, nu når statsministeren ikke vil sige, hvorfor det ikke fremgik af invitationen, at der var tale om et Venstrearrangement, at årsagen til, at det ikke fremgår af invitationen - at der altså ikke er tale om et Venstrearrangement - var, at hvis der havde stået, at det var et Venstrearrangement, som de pågældende kommentatorer var inviteret til, så ved statsministeren jo ganske godt, at så ville de takke nej? Og så er det her et forsøg på i ly af Statsministeriets officielle emblem at luske et partiarrangement op på Marienborg med det formål at få en nærmere, sådan mere sådan, undskyld mig udtrykket, men uformel, intim snak med nogle af de her folk. Det er vel det, der er tale om, og det er vel sådan, vi alle sammen som politikere har mistænkt hinanden for at reagere en gang imellem.

Jeg forstår bare ikke, hvorfor statsministeren ikke siger det i stedet for at gøre det til et detaljespørgsmål, fordi hvis statsministerens billede af journalister er, som jeg tror statsministeren sagde, at tro, at journalister lader sig påvirke af, under hvilke omstændigheder de møder politikere, det er en stor fejl. Hvis nu statsministeren lytter til, hvad Thomas Larsen har sagt, hvad Ralf Pittelkow, som også var inviteret, har sagt, og hvordan de havde reageret, hvis de havde fået at vide, det var et Venstrearrangement, så tror jeg, statsministeren må tage den udtalelse i sig igen.

Så det andet spørgsmål, det er: Når man nu vil ændre det for fremtiden, kunne vi så bare få statsministeren til at erkende, at så har man her, i den her konkrete sag, som statsministeren mener er en detalje, men i den her konkrete sag så har man altså begået en fejl. Vil statsministeren erkende, at man har begået en fejl her?

Ordstyrer:

Så er det Kim Mortensen.

Kim Mortensen (S):

Det er lidt i forlængelse af Simon Emil Ammitzbølls spørgsmål omkring Irak, fordi det, der tegner sig et billede af her, er jo, at når det ikke kun er personer, men også sager, statsministeren selv vil bestemme, hvad man vil snakke om, så er det jo, man går ind og

lægger bånd på, hvad det er, pressen skal beskæftige sig med. Og jeg synes ikke, at det er rimeligt, at en sag som Irakkrigen, hvor Danmark for første gang er aktivt med i en krig, at statsministeren så vurderer, at det er ikke noget, der har interesse for befolkningen at vide noget om. Det er ikke noget, statsministeren skal beskæftige sig med i interviews med pressen.

Det, der så er spørgsmålet, er, om statsministeren ikke kunne have den opfattelse, at den måde, statsministeren så selv sorterer, hvem han vil snakke med, hvem der kan få adgang til at tale med statsministeren, måske også kan få den effekt, at pressen så indirekte holder sig tilbage, hvis man får at vide: Jamen hvis I kommer og beskæftiger jer med Irakkrigen, hvis det er det, I stiller spørgsmål med, så skal I heller ikke regne med at blive inviteret, så skal I ikke regne med, at der kan gives interviews med statsministeren. Om ikke det er med til at lægge bånd på pressen indirekte, og dermed at statsministeren er med til at bruge sin magt på at lægge hindringer i vejen for pressen.

Ordstyrer:

Tak til Kim. Så er det Rasmus Prehn.

Rasmus Prehn (S):

Jeg vil gerne lige kort vende tilbage til spørgsmålet om Marienborg. Statsministeren repeterer de regler, der er for brug af Marienborg. Dem er jeg jo fuldstændig bekendt med. De er også sendt ud til os skriftligt. Men det, spørgsmålet gik på, og det, som statsministeren skulle have svaret på, hvis han intenderede at svare på mit spørgsmål, det var jo, hvordan statsministeren forklarer den modsætning, der er imellem, at statsministeren skriftligt svarer, at han ikke bruger Marienborg privat, og så det forhold, at statsministeren har travlt med at forklare, at det var et Venstrearrangement, om ikke der er en modsætning dér. Altså, jeg mener, et Venstrearrangement må jo være statsministeren, der bruger Marienborg til noget privat, og når statsministeren så skriver her skriftligt til det her udvalg, at man ikke bruger det privat, så må der være en modsætning dér. Det kunne jeg godt tænke mig at få statsministeren til at svare på. Det var sådan set det, der var mit spørgsmål.

Så til hele spørgsmålet omkring, at det ikke kan komme bag på journalister, at de møder en Venstremand, hvis det er sådan, at de møder op til et arrangement inviteret af statsministeren, dersom statsministeren er Venstremand, men tror statsministeren ikke, at visse journalister ville få sig noget af en overraskelse, når de på Statsministeriets officielle papir er inviteret til et møde med statsministeren og pressens minister, dukker op på Marienborg, hvis det var sådan, at de var mødt frem, og opdager, at Venstres reklamemand også er inviteret, og at statsministerens tidligere presserådgiver, Michael Kristiansen, også er inviteret? Ville man ikke få en overraskelse, at man lige pludselig var i det selskab? Man får

en invitation, hvor man tror, man bliver inviteret af pressens minister, statsministeren, og så er man lige pludselig til et selskab, hvor både Venstres reklamemand og statsministerens tidligere presserådgiver, Michael Kristiansen, er inviteret.

I forhold til Michael Kristiansen vil jeg gerne spørge: Er det ikke korrekt forstået, at hvis det var sådan, at statsministerens tidligere presserådgiver, Michael Kristiansen, ikke selv havde valgt at forlade jobbet, så var han blevet fyret af statsministeren grundet sammenblanding af privatforbrug og tjenesterelateret forbrug, herunder et eksorbitant telefon- og taxaforbrug? Og set i lyset af Michael Kristiansens uheldige og kompromitterende adfærd og overforbrug hvordan forklarer statsministeren så, at samme Michael Kristiansen ligefrem skal inviteres til en officiel middag på Marienborg og medvirke til at styrke statsministerens forhold til pressen?

Ordstyrer:

Tak til Rasmus, og så er det Magnus Heunicke.

Magnus Heunicke (S):

Jeg er lidt forvirret. Nu har vi fået at vide, og det synes jeg er positivt, at statsministeren siger, at politik er ikke hele mit liv. Det synes jeg er positivt og godt at få at vide, men blevet sagt i denne sammenhæng så må jeg jo spørge: Jamen hvad var formålet, hvis det ikke var at tale politik? Hvad var formålet med denne her middag? Det håber jeg vi kan få et svar på, at statsministeren vil delagtiggøre os i. Der har været så meget interesse om sagen. Hvad var formålet egentlig talt med denne her middagsinvitation?

Så er det jo, jeg er jo ikke nogen ekspert ud i politisk-liberalistisk filosofi, men det er statsministeren jo i sandhed. Derfor spidser jeg ører, når det er sådan, at statsministeren udlægger teksten, og jeg ved jo, at statsministeren ofte citerer koryfæet Lord Acton for at sige: Magt korrupperer, absolut magt korrupperer absolut. Det har jeg hørt flere gange er blevet citeret. Jeg er helt enig i det. Det synes jeg er flot, en af de ting, jeg er enig med liberalisterne i, men er det så ikke væsentligt og helt legitimt, at oppositionen er på vagt over for statsministerens magtbrug, så man undgår, at magten korrupperer absolut?

Til allersidst her, det er jo rigtigt nok, at vi har haft tilfælde, hvor der har været voldsom kritik af ministre, der har inviteret til pressebriefinger med udvalgte journalister. Derfor har man i alle ministerier sagt: Det gør vi ikke mere. Er det ikke derfor, at dette ikke kunne have været et statsministerielt arrangement, for så havde man nemlig været offer for den kritik, at man har inviteret et udvalg af journalister, og det er jo en sag, som giver voldsom kritik? Eller er det sådan, at det lige så godt kunne have været et statsministerielt arrangement?

Ordstyrer:

Så efter Pia Gjellerup tager vi statsministeren. Så prøver vi at nå en lille afsluttende runde efter det. Pia Gjellerup.

Pia Gjellerup (S):

Statsministeren siger, eller det er måske Venstres formand, men det er her statsministeren, at journalisterne klart har en evne til at skelne og alt andet ville være en undervurdering af dem. Er det derfor, at journalisterne ikke skulle have nogen chance for at skelne? Og det er jo det, der er hele kernen i det. Journalisterne får ikke en chance for at skelne, men de kommer til at høre ved at tale med hinanden, at det her vist er et andet arrangement end det, de troede, og det har vi jo kunnet høre på dem. Og jeg mener, jeg vil bare høre, om statsministeren ikke i sådan bagklogskabens klare lys kan se, at journalisterne har oplevet dette som et forsøg på at bryde deres integritet.

Ordstyrer:

Så er det statsministeren.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Morten Bødskovs spørgsmål, som er det første, og Pia Gjellerups det sidste her hænger jo i virkeligheden sammen, fordi det er det samme spørgsmål, nemlig jamen altså, gik det hele bare ud på ligesom at holde skjult for journalisterne, at de nu blev lokket til en middag med Venstres formand? Nej, jeg tror, de ved, jeg er Venstres formand, så uanset i hvilken egenskab de troede at de blev indbudt, så var de klar over, det var en og samme person, de kom hos. Og hvis de følte, at det var en belastning at risikere at møde en Venstremand, så er det klogt at sende afbud altså, fordi hvis det var statsministeren, der inviterede, så risikerede de altså, at det var Venstres formand, de kom til at møde, og hvis det var Venstres formand, der inviterede, så risikerede de at møde statsmanden. Det var jo den risiko, der var, og hvis det opfattes som en belastning, så er det klogt at blive væk, altså. Så andet er der jo ikke at sige til det.

Altså, jeg må sige, at det er jo ret ligegyldigt, i hvilken egenskab der bliver inviteret, fordi det er den samme person, de kommer hos. Jamen det er det jo, altså. Så altså, der er jo ikke andet at sige til det.

Med hensyn til, om det så er en fejl eller ikke en fejl, jamen jeg kan sende sådan en indbydelse ud på det papir, jeg har lyst til, men det, jeg har sagt her, er, at når det tilsyneladende er en afgørende ting, så synes jeg, altså den diskussion gider jeg da ikke have, og derfor har jeg slået fast, at det skal der da ikke være nogen tvivl om. Og ved eventuelle kommende lignende arrangementer, jamen så vil det da fremgå meget klart og tydeligt af

logoet, det vil det da, fordi jeg synes da selv, at det er da en dum diskussion at have, fordi det har ikke været tilsigtet fra min side at holde skjult, at jeg faktisk også er Venstres formand.

Til Kim Mortensen. Altså jo, Irak er da et væsentligt politisk spørgsmål, som jeg faktisk jævnligt udtaler mig om og ganske ofte på mine tirsdagspressemøder har fået spørgsmål fra pressen om. Jeg har ikke lavet nogen optællinger over, hvor mange gange jeg er citeret for noget om Irak, men jeg må sige, det er et af de temaer, jeg ganske hyppigt er citeret for. Oven i det kommer jo så talrige runder i Folketingssalen, som også er blevet refereret i pressen, så der er rig lejlighed til at gøre sig bekendt gennem pressen med mine synspunkter om Irak.

Men det er altså enhver politikers valg, om man vil udtale sig, hvornår og hvordan og til hvem, det er det altså. Vi har ytringsfrihed her i landet; vi har ikke ytringspligt. Men det er klart, at jeg som statsminister, når jeg får spørgsmål, svarer på spørgsmålene, og det har jeg altså gjort, hver gang jeg har fået spørgsmål, men jeg får rigtig, rigtig mange interviewhenvendelser i løbet af et år, og rigtig, rigtig mange er jeg jo nødt til at sige, jamen det kan jeg ikke, altså det kan jeg slet ikke overkomme. Sådan er det jo. Men jeg prøver sådan set over tid at komme hele vejen rundt, det gør jeg altså, til alle medier. Jeg har ikke blacklistet nogen medier, men af rent praktiske grunde så er man jo nødt til at tilrettelægge det på en sådan måde, at man får fordelt tingene over tid både på medier og på emner osv., og det hører altså til enhver politikers ret så selv at beslutte, hvordan man tilrettelægger det, det er det, ligesom det så er mediernes arbejde selvfølgelig at prøve hele tiden at forfølge de temaer, som nu er oppe i tiden, og som de synes er aktuelle, og den dagsorden, de gerne vil sætte. Og det er det spil, vi så har, men sådan er dét.

Til Rasmus Prehn. Jeg vil lige gøre opmærksom på, at det, jeg har svaret på spørgsmål 95, er, at jeg ikke anvender Marienborg til privat bolig, og det gør jeg ikke. Det er der andre statsministre som har gjort i større eller mindre grad, men det har jeg ikke gjort, men jeg har stadig væk rådighed over Marienborg og kan bruge det frit, også til private arrangementer, som jeg selvfølgelig selv betaler, eller, hvis det er et partiarrangement, Venstre betaler, og sådan har tidligere statsministre også gjort det. Altså det er fuldstændig efter sædvanlig praksis.

Til Magnus Heunicke. Formålet med middagen var at spise en middag, det var dét. Og så spørger Magnus Heunicke, om jeg dog ikke vil synes, at oppositionen bare gør sit arbejde, når den nu bruger så meget tid på den her sag. Jo jo, altså, det er fair nok. Det er altid oppositionens opgave at holde regeringen til ilden og da også at være med til at påse, at en regering forvalter sine ting ordentligt, absolut. Og altså, for sådan er det jo, hvis ikke der er store problemer, så kan man bruge sin tid på de mindre, men det er oppositionens eget valg.

Til Magnus Heunicke må jeg så bare endnu en gang slå fast, at det er altså i henseende til, hvem man inviterer, ligegyldigt, om det er Venstres formand eller statsministeren, når man vælger ud. Men til hele den der diskussion, som har været om, hvorvidt en minister må lave selektion, hvis man laver en pressebriefing f.eks., jamen der er det da også min opfattelse, at hvis man indkalder til en egentlig pressebriefing for at orientere om et eller andet projekt, plan, en eller anden nyhed, hvis man inviterer til sådan noget, så er der visse kriterier, man er nødt til at iagttage. Men det var der jo slet ikke tale om i den her sammenhæng. Jeg har ikke noget projekt at lancere.

Men jeg er bare nødt til at gentage, at hvis jeg som statsminister beslutter, at jeg sådan vil, hvad skal vi sige, altså snakke med medierne om, hvad skal vi sige, op til et større forhandlingsforløb prøve at orientere lidt om, hvordan tænker vi, og hvordan ser vi på situationen osv., så vil det ofte være sådan, at, jamen så kalder man journalister ind for at sidde og snakke om det, hvor man kommer hele vejen rundt. Men hver gang man holder et arrangement, kan man jo ikke have alle med på en gang, vel? Det er bare det, jeg fastholder, at man skal prøve at se det lidt over tid. Man kan jo ikke, hver gang man indkalder, have alle med; det kan jo ikke lade sig gøre. Det afgørende er, om man sådan jævnt hen behandler folk ordentligt og ens. Og jeg er nødt til at gentage: Jeg prøver at komme hele vejen rundt. Jeg har kun interesse i at snakke med alle medier; jeg har ikke interesse i at holde nogen udenfor, og jeg nærer ingen som helst illusion om, at jeg ved at byde på en kop kaffe eller indbyde til en frokost eller for den sags skyld til en middag kan købe mig til positiv omtale. Nej, heldigvis er det her i landet sådan, at journalisterne ser det som deres opgave at være kritiske efter den til enhver tid siddende regering, og sådan skal det også være, ligesom det er oppositionens opgave at hele tiden påse, at vi nu opfører os ordentligt, altså. Fair nok.

Til Pia Gjellerup. Ja, der var det spørgsmål, som jeg startede med at besvare.

Ordstyrer:

Så har vi altså en hel stribe spørgere mere, og hvis vi skal holde før kl. 8, så skal I være meget korte. Vi starter med Simon Emil Ammitzbøll.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Ah, jeg håber så, der er dispensation for partier, der ikke har taget en hel hærs-kare med.

Vi har nu konstateret, at statsministeren mener, at en middag er en middag, og at alle andre tilsyneladende, i hvert fald oppositionspartier og flere politiske kommentatorer, mener, at en middag ikke bare er en middag. Selvfølgelig kan Anders Fogh Rasmussen bestemme, hvem han vil invitere til en ganske almindelig middag, men det, der er tale om her, er jo noget ganske andet. Og derfor prøver jeg også igen at få svar på nogle af de spørgsmål, jeg stillede.

Redaktører og journalister har også været inviteret, så det har jeg to spørgsmål til: 1. Har det været under selskabelige former? 2. Har det været på Statsministeriets brevpapir? Spørgsmål 2 skal der kun svares på, hvis svar 1 er ja.

Den her diskussion gider jeg ikke at have, sagde statsministeren, og det er derfor, at vi nu snakker om det. Og det er jo faktisk dér, det er lidt dejligt at være folketingsmedlem, fordi vi i modsætning til journalisterne jo så kan få statsministeren til at komme her og tage diskussionen, selv om han ikke har lyst. Det kan journalisterne åbenbart ikke, heller ikke selv om det er 250 henvendelser fra en cavlingprisvinder, men sådan er dét jo.

Derudover så vil jeg godt lige have lov til at citere fra 26. maj Politiken, Thomas Larsen, politisk redaktør for Berlingske Tidende:

Jeg kan naturligvis ikke som en uafhængig kommentator, der skal have kontakter i alle partier, møde op til en festaften med Venstres topministre, reklamedirektør og spindoktor og deres partnere. Ingen vil kunne have tillid til mig, hvis de ved, at jeg den ene aften deltager i den slags arrangementer og den næste dag skal forholde mig kritisk til regeringen i min avis eller i et tv-indslag.

Det kunne jeg godt tænke mig at få statsministerens kommentar til, og jeg kunne også godt tænke mig at høre, om statsministeren, nu hvor vi har talt Irakkrig, ikke synes, at vi i virkeligheden kan sammenligne det her med det begreb, man kender fra krigsjournalistikken, der hedder at være imbedded, altså at være i seng med magthaverne nærmest og ligge tæt på, så man har kontrollen med de rigtige.

Det allerallersidste, hvis vi nu skal afslutte venligt. Statsministeren siger jo, at det her skal holde op. Når vi nu interesserer os så meget for det, så vil Venstres smukke kornblomst pryde invitationerne i stedet for Statsministeriets logo. Er det måske i virkeligheden sådan, at en journalist fra Berlingske Tidende, der hedder Bjarne Steensbæk, har skrevet en artikel 17. maj, der starter sådan her: Statsminister Anders Fogh Rasmussen erkender på sin egen særegne facon, at han har begået en fejl. Intet mindre. Jeg tror faktisk, at når man kender statsministerens temperament og statsministerens personlighed, så er det faktisk det, vi er vidne til, og hvis det er det, så er det jo faktisk, ja, måske nærmest første gang i de næsten 5 år, statsministeren har været statsminister her i landet, at det er sket. Og hvis vi på en stille og rolig måde kan blive enige om, at det er det, der er sket, kan vi så ikke gå fredeligt fra hinanden i dag og så sige, at den fejl begår statsministeren ikke en gang til?

Ordstyrer:

Tak til Simon. Og så jo gerne lidt kortere. Jens Peter Vernersen.

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg synes nu, vi er kommet langt, for vi har jo da ikke hørt statsministeren sige i den her sag,

at der er ikke noget at komme efter. Det er jo et stort skridt.

Men det første spørgsmål, jeg stillede om, hvorvidt journalister kunne føle det her som en belastning af deres integritet i forhold til deres frie arbejde her på Christiansborg, det har statsministeren ikke været glad for at svare på, og det synes jeg faktisk er et væsentligt spørgsmål. Det er jo også det, som vi hører Thomas Larsen har skrevet i sin artikel og har stor betydning helt sikkert for mange journalister.

Ordstyrer:

Tak. Så er det Ole Sohn.

Ole Sohn (SF):

Det er en fortsættelse af det og sådan set også mit første spørgsmål, fordi det er sådan set det, der er kernen, og det er derfor, det ... jeg vil sige, statsministeren har et problem, men jeg ved godt, statsministeren ikke erkender det, men det er altså et ganske alvorligt problem i forhold til at have magt og bruge magt, at man ikke kan skelne mellem at være partiformand og statsminister. Det kan man ikke, ja, det kan man godt, kan jeg høre, forsøge at gøre sig lidt munter over, men det er da ganske alvorligt også i forhold til de journalister, der er blevet inviteret. Altså, de vil jo reagere givetvis noget forskelligt, hvis de blev inviteret til et partiarrangement med reklamefolk, eller de blev inviteret af statsministeren. Altså, det er jo logisk. En journalist kommer naturligvis, når statsministeren kalder. Det kunne jo være, der var noget interessant, der kunne bruges i det videre arbejde, hvorimod det er sandsynligt, at man ikke kommer, hvis det er en partirepræsentant, fordi så vil ens integritet blive fuldstændig smadret. Så derfor så har statsministeren et problem ved at voldføre journalisterne, og det er derfor, sagen er rejst.

Men det egentlige spørgsmål er sådan ganske afsluttende: Når statsministeren nu siger, at han over tid møder alle journalister, skal det så forstås som et tilsagn om, at den journalist på Ekstra Bladet, som 250 gange har forsøgt at få et interview om et emne, som optager både avisen, statsministeren og landet som helhed, kan få et ja, når han spørger for 251. gang?

Ordstyrer:

Så er det Morten Bødskov.

Morten Bødskov (S):

Jeg må jo sige, jeg er faktisk pænt overrasket over statsministerens blanke afvisning af, at der skulle være nogle principielle spørgsmål i spil her. Og det må jo selvfølgelig foranledige nogle overvejelser om, om man er nødt til at have en ny seance med statsministeren, hvor

man gør lidt mere ud af de mere principielle forhold, som her er i spil, fordi det vidner jo for mig om, at statsministeren har utrolig svært ved at skelne selv sådan helt banale forvaltningsretlige principper om, hvornår man er minister, statsminister, og hvornår man er privatperson og partiformand.

Jeg håber, statsministeren vil svare på Simon Emil Ammitzbølls opfølgende spørgsmål, nemlig: Er der her begået en fejl, ja eller nej? Det er meget enkelt. Det kan statsministeren jo så afsluttende svare på.

Ordstyrer:

Så er det Rasmus Prehn som den sidste.

Rasmus Prehn (S):

Tak. Det ville være noget hurtigere for processen, hvis statsministeren svarede på de spørgsmål, vi stillede. Derfor er vi nødt til at gentage nogle af spørgsmålene, når der ikke bliver svaret.

Hele sidste del af mit spørgsmål blev der ikke svaret på, og det er det, der drejede sig om, om ikke journalister, der blev inviteret til en middag på statsministerens papir, kan føle sig overrasket over, at de lige pludselig befinder sig i et selskab, hvor Venstres reklamemand er inviteret, hvor statsministerens tidligere presserådgiver, Michael Kristiansen, også er til stede. Altså, hvis det er sådan, at man får en invitation fra statsministeren, pressens minister, til en middag, så er der vel al mulig god grund til, at man tror, at det er et arrangement i regi af statsministeren, man inviteres til. Og jeg synes ikke, det er ligegyldigt. Jeg kan ikke forstå, en statsminister kan sige, det er ligegyldigt, om det er den ene eller den anden, der inviterer. Så har man vel en forventning om, at det er som statsminister, at statsministeren inviterer, og ikke til et arrangement, hvor man skal sidde og dinere med Michael Kristiansen fra Danske Bank og med Venstres reklamemand. Det er da en sammenblanding af tingene.

Det synes jeg statsministeren skal svare meget udførligt på.

Ordstyrer:

Det får statsministeren så lov til.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Først til Simon Emil Ammitzbøll. Altså, jeg har faktisk allerede svaret på det, at jeg har ikke haft lignende arrangementer på Marienborg, men har under andre former snakket med journalister, herunder redaktører, på Marienborg som led i almindeligt arbejde. Hvordan de er inviteret, det ved jeg ikke, jeg vil næsten tro telefonisk, men altså, det tør jeg virkelig ikke svare på på stående fod. Men altså, hvis man vil snakke med en journalist eller redaktør eller

en gruppe på en gang fra en politisk redaktion på Christiansborg eller hvad, hvad er det så? Er det så som statsminister, eller er det som Venstres formand? Altså, det er jo som politikeren, ikke også? Og altså, det er jo en mærkelig teoretisk diskussion. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at jeg er mig meget, meget bevidst om, at man blander ikke sammen, hvad der er parti, hvad der er statsadministration. Jeg er meget, meget opmærksom på det, vil jeg gerne sige. Men det er jo ikke nogen hemmelighed, at jeg er begge dele, og de, der møder mig, er forhåbentlig klar over, at jeg også er Venstres formand, så altså, det er jo en meget, meget teoretisk diskussion.

Så, ja, til Jens Peter Vernersen. Altså, efter min opfattelse så kan det ikke være nogen belastning af nogens selvstændighed eller integritet at blive inviteret til sådan et arrangement, men det er jo til syvende og sidst de pågældende selv, der må vurdere det, og hvis de vurderer, at det er det, så er det da klogt at blive væk. Der er da ikke andet at sige til det. Så er det da det rareste for alle parter, altså. Men jeg ville da ikke gøre ophævelser over, hvis de pågældende så ugen efter gik til et lignende arrangement hos en af mine politiske modstandere. Altså, jeg nærer ingen som helst illusioner om, at man kan købe sig til positiv omtale, og jeg har så stor tillid til journalistisk integritet, at jeg også føler mig overbevist om, at selv om de gik til et lignende arrangement hos mine politiske modstandere, så ville det ikke påvirke deres politiske bedømmelse. Men det er jo virkelig deres egen afgørelse; det vil jeg slet ikke overhovedet blande mig i. Men føler de selv, at det er en belastning, så er det da klogt at blive væk.

Til Ole Sohn. Næh altså, jeg kan ikke give tilsagn på forhånd om, hvem jeg vil snakke med om hvad. Altså, det er ud fra en samlet vurdering over tid, hvad der er oppe, hvad der er aktuelt at udtale sig om, under hvilke omstændigheder det er fornuftigt at udtale sig om ting. Sådan har alle politikere det, og hvad enten man er statsminister eller ikke statsminister, så må man jo foretage den vurdering. Jeg er ganske ofte til rådighed for pressen. Det er jo mange gange i løbet af en uge i virkeligheden, at jeg møder pressen i forskellige sammenhænge enten ved et pressemøde eller ved arrangementer eller på Christiansborg eller hvad. I forhold til andre lande så er politikere i Danmark jo meget tilgængelige, heldigvis, og det gælder også mig.

Ja, så er der til sidst det spørgsmål, som er meget interessant, altså. Er det en fejl at indkalde til sådan et arrangement? Og svaret er klart nej. Det har jeg selvfølgelig lov til, det har jeg mulighed for. Jeg har bare sagt, at det er da tosset, hvis man laver sådan et arrangement uden alle de bagtanker, som nogle prøver at lægge i det, så at få sådan en diskussion, og det er derfor, jeg har sagt, at det er da rarest for alle parter at undgå den type diskussion, og for så at undgå enhver tvivl har jeg sagt, at i fremtiden så vil jeg da gøre det fuldstændig lysende klart også på selve brevpapiret, hvem det er, der indkalder. Men det er nu stadig væk den samme person, der gør det, men hvis brevpapiret kan gøre en forskel, så

skal det i hvert fald ikke være det, det kommer an på, og det er det, jeg har sagt.

Ordstyrer:

Tak. Men vi kan vel slutte samrådet med at sige, at vi er enige om, at det er vigtigt at kunne skelne mellem, hvad der er partiarrangementer, og hvad der er arrangementer i Statsministeriet. Vi er også enige i, at det skal man fremover have at vide mere klart. Det, vi ikke kunne blive enige om, var, om det var en detalje, at det ikke skete ved det arrangement, vi har debatteret i dag.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Formand, jeg blander mig jo ikke i udvalgets forhandlinger, men det er da meget usædvanligt, at et samråd slutter med, at der konkluderes. Og jeg vil bare sige, der er ikke baggrund for formandens konklusioner i det, jeg har sagt.

Ordstyrer:

Det var også helt på egne vegne.

Så tak for samrådet og tak til statsministeren.

SLUT